

Notes breus

MANIFESTOS.—El de Marcel·lí Domingo primer i després el de Francesc Macià, FOMENT ha reproduït els dos manifestos electorals que aquells dos homes capdavanters han publicat per tal de presentar i recomanar la candidatura d'Esquerra Republicana.

Algú havia dubtat de veure el manifest de Marcel·lí Domingo. Ha vingut el manifest de l'illustre ministre del Govern provisional de la República i ha vingut ademés el manifest del venerable president de la Generalitat de Catalunya.

La perspicàcia dels nostres adversaris ha quedat ben desmentida i la llur curiositat ha estat ben satisfeta. El Sr. Marcel·lí Domingo ha donat compte de la seva gestió i el senyor Macià ha acullit la candidatura resultant i la posa a la bona cura de la circumscripció tarragonina per tal de que la faci triomfar el pròxim diumenge.

El senyor Domingo en el seu manifest presenta dues candidatures: la candidatura de majories i la de minories. El senyor Macià en el seu manifest acull la candidatura de majories i la proclama candidatura d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Amb els dos manifestos a les mans, els republicans de la circumscripció no tenen perquè optar. No hi caben vacil·lacions. No pot triar-se. Es un el camí i una l'acció: votar els cinc noms que els dos il·lustres catalans ens recomanen; votar els cinc noms que representen el partit d'Esquerra Republicana; votar el partit que té el compromís d'acabar l'obra revolucionària que sol i decidit començarà la tarda del 14 d'Abril; donar el vot als homes que millor que cap català podran dir a les Constituents que, sense la gesta de llur partit, qui sap si podrien deliberar encara, en nom de la República triomfadora.

Que la candidatura és candidatura de partit en lloc d'ésser de coalició? I què? Millor, si deix d'ésser de coalició per ésser del partit d'Esquerra Republicana; si deix d'ésser una cosa amorfa, per convertir-se en un cos viu, potent, prometedor, que pot merèixer l'aculliment, l'esquenada d'un manifest signat pel nostre Francesc Macià.—XEIX.

El triomf de la Democràcia

Ahir, en desplegar "Diario de Tarragona", portaveu oficiós d'Acció Catalana, ens sorprengué la següent nota:

"A darrera hora, la Delegació Regional del Partit Catalanista Republicà ens envià la següent nota:

ALS ELECTORS DE LA CIRCUMSCRIPCIO DE TARRAGONA

Reunida la Delegació Regional de Tarragona del Partit Catalanista Republicà, ha decidit, davant el manifest del senyor Macià als electors de les comarques tarragonines, la retirada total de la candidatura del partit, a fi d'evitar que la lluita en aquesta circumscripció prengui un caràcter d'aspror i rancúnia que podria perjudicar greument els interessos de Catalunya i de la República.

En fer públic aquesta decisió, la Delegació Regional, en nom propi i dels candidats del partit, dona les més cordials gràcies a tots els nombrosíssims correligionaris i simpatitzants que havien ofert llur ajut a la candidatura i protesta dels procediments gens democràtics que contra ella han estat emprats.

Tot seguit es farà conèixer a l'opinió el manifest de la Delegació Regional, en la qual aquesta explicarà detalladament els motius de la retirada de la candidatura i fixarà la seva posició política en els moments actuals".

Aquesta nota no té gran importància electoral puix que no fa més que avençar un resultat que era inevitable. La candidatura d'Acció Catalana fatalment havia d'anar a fons.

No volem posar al fet el comentari que mereix per la temença de què la nerviositat que la lluita encomana a les plomes dels soldats que prenen part en les batalles civils, pogués donar, a les ratlles que escrivísim, una vibració exagerada. Direm, però, que la retirada d'Acció Catalana, és el fracàs de la plutocràcia i el triomf absolut del demòcrates de les nostres comarques.

Entorn de la candidatura d'Acció Catalana s'hi havien acoblat, per tal de fer-la triomfar, elements que no tenen dret a barrejar-se en les lluites de la democràcia. Les cartes i documents que ens han estat enviats per electors de diverses localitats proven amb una eloqüència meravellosa que els que apoiaven la candidatura d'Acció Catalana viuen fora de la realitat; no es donen compte que el llustre dels automòbils de preu i que els prestigis de les grans empreses comercials, avui no enlluernen a ningú. Si la República no hagués sanejat els nostres costums polítics i permès la lliure manifestació de la voluntat del poble, no hauria pas compensat els sacrificis que els demòcrates hem hagut de fer per tal d'instaurar-la.

Fetes aquestes manifestacions que pugnaven per sortir de la nostra consciència apenada per les injustícies de què ens volien fer víctimes, afegirem solament que sentim que un home com Rovira i Virgili, al qual tan deu Catalunya, no hagi sapigut situar-se al costat del poble per tal que aquest l'hagués aixecat al nivell que Rovira mereix.

Aquestes eleccions, no són per fer una tria d'homes sinó una selecció de banderes. Els colors de les banderes tapen els noms dels ciutadans que sota d'elles s'emparen. La bandera d'Acció Catalana amaga tota la història i tots els mereixements de Rovira i Virgili.

Lamentem sincerament que Rovira no hagués sapigut enrolar-se en el vaixell que enarbora la bandera de la democràcia catalana.

REPUBLICANS ! NO US
DEIXEU ENLUERNAR
PER L'OR QUE LLENCEN
ELS QUE DEFENSEN LA
CANDIDATURA D'ACCIO
REPUBLICANA.
LA CONSCIENCIA DELS
VERITABLES REPUBLICANS
NO LA COMPRA
TOT L'OR DEL MON!

ELS QUE VAREN DONAR
UN VOT DE CONFIANÇA
A MARCEL-LI DOMINGO
PER TAL QUE FORMES
LA CANDIDATURA I DES-
PRES, PER DESPIT, PRE-
SENTEN CANDIDATURA
PROPIA, MEREIXEN EL
BLASME DE TOTS ELS
REPUBLICANS.

Improvisacions

CAL QUE GUANYI L'ESQUERRA. — Et deia l'altre dia, bon amic lector, que jo reputava un encert el votar la candidatura d'Esquerra Republicana. Ho reputo un encert, perquè demés de la simpatia que em mereix el programa d'aquest partit que tan bé reflexa el sentiment i la voluntat de la democràcia catalana en aquestes hores de transformació i de progrés social, tinc en compte el fet exemplar del triomf obtingut pels homes de l'"Esquerra", en el plebiscit del dia 12 d'abril, a Barcelona. Per mitjà d'aquella votació, el poble barceloní va aixecar a la categoria de dirigents indiscutibles de la nostra democràcia i d'advocats del nostre plet nacional, als valerosos cabdills que constitueixen l'estat major del nostre gran Macià. Com a conseqüència d'aquell vot de confiança, al cap de dos dies era proclamada la República catalana i, de llavors ençà, la veu de l'Esquerra Republicana de Catalunya ha estat la sola veu autoritzada que ha arribat a Madrid, traduint els anhels i les passions del nostre poble.

Es innegable que l'Esquerra Republicana és la representació genuïna de les més altes aspiracions patriòtiques, puix que el seu cap més visible és Francesc Macià, verb i bandera de la Catalunya que està estructurant els que redacten l'Estatut, Estatut que ha d'ésser llima que trenqui les cadenes que ens junyeixen, per tal que poguem conviure amb els germans com a homes lliures i no com a esclaus.

Espanya té els ulls fets en la Catalunya representada per Macià. Si en el moment precís en què s'ha de fallar el plet que l'Esquerra Republicana ha plantejat i defensat, Macià i els seus companys es trobessin en què els hi manca la confiança i l'apoi no de Barcelona, que amb aquesta ja hi compten, sinó de la resta de Catalunya, què passaria...?

Passaria, que l'Estatut perdria bona part de la seva força moral, i que el plet, defensat per altres advocats, més que fallar-se, seria transigit.

Calcula, bon amic lector, si té importància que guanyin les eleccions els homes d'Esquerra Republicana!
IGNOT